

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

8 DECEMBER 1993

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994

VERSLAG

uitgebracht namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
door de heer P. Desmet
(Hoofdstuk VII – Leefmilieu)

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer M. Capoen.

Vaste Zeden : de heren H. Brouns, P. Desmet, H. Marsoul, B. Vandendriessche en J. Van Looy ;

de heren R. Landuyt, J. Peeters, R. Swinnen en J. Timmermans ;

de heren J. Gabriëls, F. Vergote en M. Verwilghen ;

de heer J. Cauberghs ;

de heer M. Capoen ;

de heer L. Barbé.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Cauwenberghs en J. De Meyer, mevrouw T. Merckx-Van Goey en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche ;

de heren J. De Mol en C. Lisabeth, mevrouw L. Maximus en de heer G. Moens ;

de heer E. De Groot, mevrouw A. De Maght-Aelbrecht en de heer V. Vautmans ;

de heer X. Buisseret ;

de heer J. Caudron ;

mevrouw V. Dua.

Zie :

415 (1993-1994)

- Nr. 9 : Verslag namens de Commissie voor Economie,
Energie, Landbouw en Werkgelegenheid
- Nr. 10 : Verslag namens de Commissie voor de Media
- N r . 1 1 : Verslag namens de Commissie voor Buitenlandse
en Europese Aangelegenheden

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak Hoofdstuk VII – Leefmilieu van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting op haar vergaderingen van 16 en 30 november 1993.

1. INLEIDING VAN DE MINISTER

Bij de opmaak van het programmadecreet 1994 is weerom getracht om enerzijds de milieudoelstellingen van het beleid éénduidiger te verwoorden en anderzijds een grotere rechtszekerheid te verschaffen gecombineerd met een kleinere administratieve rompslomp. Belangrijk hierbij is dat vanuit de dagdagelijkse ervaring bepaalde maatregelen worden getroffen die tegemoet komen aan de economische realiteit.

De eerste afdeling in hoofdstuk 7, leefmilieu, van het ontwerp-programmadecreet ondervangt het probleem dat was ontstaan tengevolge van het ontbreken van een definitie van het begrip voorsortering zoals dat was ingevoerd in het programmadecreet van 18 december 1992.

Teneinde interpretatieproblemen rond de toepasselijke tarifiering te vermijden evenals de risico's uit te sluiten dat afvalstoffen aan een verlaagd tarief worden gestort via een zogezegde voorsortering, wordt het begrip voorsortering in het programmadecreet gedefinieerd in die zin dat het verlaagd tarief enkel betrekking kan hebben op afvalstoffen afkomstig van de voorsortering van selectief opgehaalde afvalstoffen. Op die manier zal het verlaagd tarief een effectieve stimulans zijn voor de recyclage. De voorziene verlaagde tarieven zijn tijdelijke stimulansen in uitvoering van het afvalstoffenplan 1991-1995 om de recyclage van precies deze reststoffen te stimuleren die omwille van economische en ecologische factoren het best gerecycleerd worden.

Afdeling 2 regelt de terugbetaling van de overnamelasten overeenkomstig de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging. Hiermede wordt een definitieve regeling beoogd inzake de overnameregeling van de gemeentelijke en intercommunale waterzuiveringsinfrastructuur zoals die in het decreet van 5 april 1984 werd geregeld. Tot op heden werd de terugbetaling van de overnamelasten niet afgerond om een aantal redenen zoals :

- betwistingen van het Rekenhof inzake de decretale basis van de terugbetaling van de prefinancieringskosten en de betalingswijze via leningen onder gewestwaarborg, maar ook omwille van betwistingen van dossiers op inhoudelijke basis,
- het verjaren of tussentijds vernietigd zijn van een aantal subsidiebeloften en
- het onmogelijk normaal afhandelen van talloze subsidiedossiers door de administratie.

Teneinde de administratie toe te laten zich ten volle toe te leggen op de operatie Aquafin is in overleg met het Rekenhof een decretale dading uitgewerkt waardoor een definitieve streep onder het overnamedossier kan getrokken worden.

Afdeling 3 van hoofdstuk 7 regelt de overname van het personeel van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie. De artikelen in deze afdeling brengen de beslissingen van de Vlaamse regering van 10 februari 1993 en 26 mei 1993 tot uitvoering.

Het betreft in totaal 40 personeelsleden die sedert 1 mei 1993 ter beschikking zijn gesteld van het Vlaamse Gewest. Hiervan zijn 39 personeelsleden overgedragen naar de Vlaamse Milieumaatschappij voor wat betreft de opdrachten inzake lucht en water en één personeelslid is overgedragen aan Aminal, voor wat betreft de opdrachten inzake geluid. De bedoelde overgenomen personeelsleden behouden hun personeelsstatuut.

Afdeling 4 betreft de afvalwaterheffingen.

Gelet op de ervaringen die de Vlaamse Milieumaatschappij heeft opgedaan met de toepassing van het decreet inzake de heffing op de waterverontreiniging is het noodzakelijk gebleken een aantal aanpassingen en aanvullingen in te voeren.

De voornaamste aanvullingen betreffen :

- het invoegen van een regeling betreffende de bepaling van de heffing voor heffingsplichtigen die door recycling van de afvalwaterstroom geen afvalwater lozen maar wel water verbruiken (artikel 36) ;

- het invoegen van een „economisch” luik waardoor heffingsplichtigen, die door een hoge heffing gecombineerd met grote investeringsinspanningen met betrekking tot saneringsmaatregelen, in economische moeilijkheden dreigen te komen, een opschorting van betaling van de heffing kunnen bekomen (artikel 42).

Artikel 36 komt tegemoet aan de vaststelling dat in de praktijk blijkt dat een aantal bedrijven (onder andere de betoncentrales) door hoge investeringen inzake recyclage van hun gebruikte water komen tot een totale niet-lozing van industrieel afvalwater.

De huidige heffingsregeling taxeert hen nochtans op hun verbruikte hoeveelheid water.

Teneinde dergelijke integrale saneringsvisie te stimuleren wordt vrijstelling geheven onder een aantal voorwaarden :

- niet beschikken over een lozingsvergunning (wie een vergunning heeft wordt geacht er continu of discontinu gebruik van te maken) ;

- effectief niets lozen of geloosd hebben in het verbruiksjaar ;

- indien toch bewijzen van lozing worden geleverd wordt de integrale heffing aangerekend.

De regeling voor niet-lozers wordt ingevoerd met terugwerkende kracht voor de heffingsjaren 1991, '92 en '93.

Het artikel 42 voegt een economisch luik in.

Deze belangrijke nieuwigheid is ingegeven door de bekommernis dat het economische voortbestaan van de bedrijven niet door een cumulatie van heffing op de waterverontreiniging en gelijktijdige saneringsinspanningen om het afvalwater te zuiveren in het gedrang mag gebracht worden. De betrokken onderneming moet de moeilijkheden tengevolge van deze cumulatie aantonen.

In tegenstelling met een belasting op de bedrijfseconomische activiteiten is er in de heffing op de waterverontreiniging geen rigide verband tussen de uit de economische activiteit ontstane beschikbare financiële middelen en de hoogte van de verschuldigde heffing. Dit betekent dat bedrijven tegelijk met hoge investeringen in saneringsmaatregelen, die nog niet volledig zijn gerealiseerd, zodat deze maatregelen nog niet

hun volle effect hebben op de kwaliteit van de geloosde afvalwateren, geconfronteerd worden met een hoge heffing. Voor dergelijke bedrijven voorziet dit economisch luik dus in een opschorting van de betaling van de heffing.

Er is bewust gekozen voor een systeem van opschorting, en dus niet voor een systeem van vrijstelling van de heffing omdat aldus enerzijds het regulerend karakter van de heffing kan blijven uitgaan en anderzijds omdat het gelijkheidsbeginsel niet mag geschonden worden. Bovendien zou een vrijstelling van de heffing afbreuk doen aan het principe „de vervuiler betaalt”.

Het voorstel is bedoeld als een maatregel in noodsituaties die ontstaan zijn ingevolge de heffingsregeling zoals zij tot op heden werd ingevoerd. De maatregel wordt dan ook beperkt tot de ingekohierde en in te kohieren heffingen voor de jaren 1991 tot en met 1995. Er is dus geen sprake van een uitbreiding van deze regeling in de tijd. Er mag immers verondersteld worden dat de in de periode 1991-1992 aangevatte investeringen inzake sanering tegen 1995 zullen resulteren in effectief lagere vuilvrachten en dus lagere heffingen.

De maatregelen komen tegemoet aan gemelde concrete noodsituaties. Het is niet de bedoeling dat de regeling wordt ingeroepen door bedrijven die inmiddels de heffing reeds betaalden. In die zin is de door de SERV gevraagde uitbreiding tot investeringen met het oog op procesgerichte verbeteringen niet aanvaardbaar omdat dan de band met de geviseerde effectief geloosde vuilvracht volledig verloren gaat.

De opschorting van betaling gebeurt niet renteloos. De heffing wordt verhoogd met een interest gelijk aan 1 procent per maand die verliep sinds het ingaan van de opschorting. Dit om te voorkomen dat de maatregel zou misbruikt worden. De opschorting kan ook pas ingaan mits een rapport van enerzijds een onafhankelijke bedrijfsrevisor en anderzijds van een milieudeskundige die op een objectieve wijze de gevraagde bewijslast dienen aan te tonen.

Afdeling 5 slaat op de milieuvergunningen. In het regeerakkoord was al bepaald dat werk diende te worden gemaakt van een verdere vereenvoudiging van de procedures. De verdere aanpassingen van Vlarek kaderen binnen deze doelstellingen doch hiervoor dringen decreetswijzigingen zich op. Deze wijzigingen worden nu middels het programmadecreet doorgevoerd.

Met deze wijzigingen worden een aantal doelstellingen gerealiseerd.

In de eerste plaats wordt de rechtszekerheid versterkt. Zo wordt aan de beroepen nog een supplementaire termijn van veertien dagen gegund om het dossier alsnog in orde te brengen en dus de onontvankelijkheid van het beroep te vermijden.

Ten tweede wordt de besluitvorming verbeterd. Zo wordt een mogelijkheid voorzien tot verlenging van de termijn van de beroepsprocedure met één maand. Op deze manier kan voor ingewikkelde en/of delicate dossiers een reflectietermijn worden ingebouwd zodat de eindbeslissing nog eens grondig kan afgewogen worden in al zijn facetten.

Ten derde wordt gestreefd naar een democratisering van de besluitvorming. Voortaan worden alle vergunningen, aangevraagd door openbare besturen, afgeleverd door de deputatie in plaats van door de minister. Naast de administratieve vereenvoudiging biedt dit eveneens ruimere beroepskansen. Daarnaast wordt er een aanpassing doorgevoerd inzake de bevoegde overheid die uitspraak doet over een aanvraag voor

verandering. Volgens de huidige regeling is dit de overheid die de vergunning heeft verleend. In de nieuwe regeling moet de verandering worden aangevraagd bij de overheid die in eerste aanleg bevoegd is. Zo wordt vermeden dat op termijn ook klasse 2 dossiers opklimmen tot bij de Vlaamse regering en worden de beroepsmogelijkheden maximaal gewaarborgd.

Tenslotte wordt getracht de administratieve rompslomp te vermijden. Naast de introductie van het begrip verplaatsbare inrichting wordt tevens bepaald dat de vergunning hiervoor wordt afgeleverd door de Vlaamse regering en geldig is over het gehele Vlaamse gewest. Deze nieuwe categorie betekent voor heel wat bedrijven een vermindering van administratieve rompslomp wanneer zij een tijdelijke inrichting willen laten werken op een bedrijf. Daarnaast is er ook een positieve milieupact. In plaats van de afvalstoffen naar de verwerkingsinstallaties te brengen brengt men de installatie naar de stoffen. Een vermindering van de te transporteren volumes wordt aldus bereikt.

Afdeling 6 ten slotte heeft betrekking op Aquafin. Ten eerste wordt in artikel 56 de functionele terbeschikkingstelling geregeld van het statutair VMM exploitatiepersoneel aan de NV Aquafin, dit in uitvoering van de terzake genomen beslissing van de Vlaamse regering van 30 september 1993. Als gevolg van de operatie waarbij de taak van de VMM met betrekking tot de exploitatie van de bestaande waterzuiveringsinfrastructuur wordt overgedragen aan NV Aquafin verliezen de statutaire personeelsleden van de VMM behorende tot het Bestuur Exploitatie hun functie binnenin de maatschappij. De VMM is niet bij machte om deze statutaire personeelsleden, waarvan de meesten technici zijn van niveau 3 en 4, een andere functie te geven. Vandaar dat geopteerd wordt om deze personeelsleden met behoud van hun statuut ter beschikking te stellen van de NV Aquafin. Op die wijze wordt de beschikbare VMM know how gevrijwaard en ingebracht in Aquafin. Tegelijk wordt de continuïteit van de exploitatie van de bedoelde waterzuiveringsinfrastructuur verzekerd.

Teneinde deze terbeschikkingstelling te kunnen doorvoeren dient de VMM hiertoe decretaal gemachtigd te worden. In de aangepaste overeenkomst met Aquafin is deze overdracht reeds ingeschreven. De modaliteiten zullen in een overeenkomst tussen VMM en Aquafin worden geregeld.

In artikel 57 tenslotte wordt de aanduiding van een bijzonder gevolmachtigde geregeld. Deze zal de interne controller vervangen teneinde de onafhankelijkheid van de controle te benadrukken via een rechtstreekse rapportering en de bezoldiging via het MINA-fonds. Het uitgebreide takenpakket van de bijzondere gevolmachtigde is opgenomen in de overeenkomst met Aquafin.

11. ALGEMENE BESPREKING

Wetgevingstechniek van het programmadecreet

De heer Barbé stelt dat de afdeling 5 over de milieuvergunning niets te maken heeft met de begroting. Het is te betreuren dat deze belangrijke bepalingen, die het decreet van 1985 betreffende de milieuvergunning wijzigen, niet in een afzonderlijk decreet zijn samengebracht. Dit zou voor het debat in de Vlaamse Raad veel duidelijker zijn geweest.

Ook de heer Verwilghen is van oordeel dat er in dit programmadecreet een aantal zaken worden geregeld die niet noodzakelijk met de begroting samenhangen. Deze manier van wetgeving is volgens hem niet de goede weg om tot doorzichtige regelgeving te komen. Ook in de adviezen van de MINA-raad en de SERV kunnen we deze opvatting terugvinden.

Er zijn volgens de heer Verwilghen twee gevolgen verbonden aan deze manier van werken. Ten eerste is de rechtsduidelijkheid er niet mee gediend. Ten tweede wil men een aantal artikelen met terugwerkende kracht uitwerking laten krijgen.

De heer Verwilghen zegt dat de VLD tegen deze wetgevingstechniek gekant is, wat niet wegneemt dat zijn fractie akkoord kan gaan met de inhoud van een aantal artikelen.

Ook de heer Timmermans zegt niet gelukkig te zijn met de in dit programmadecreet gehanteerde wetgevingstechniek. Het laat niet toe een diepgaand debat te voeren. Volgens hem is zulk een debat zeker nodig over het systeem van de heffingen. Dat systeem moet worden verfijnd, onder andere door het invoeren van sociale correcties.

In zijn antwoord stelt de minister vast dat er een zekere tegenstrijdigheid zit in de opmerkingen van de leden. Zowat alle fracties stellen dat in dit programmadecreet onderdelen zitten die er in feite niet in thuishoren omdat ze geen onmiddellijk verband houden met de begroting. Toch werd er aanvankelijk voor gepleit om nog een bijkomende bepaling op te nemen in verband met het gezinslandbouwbedrijf. Ook dit heeft niets met de begroting te maken. Enige consequentie is toch wel nodig, aldus de minister.

Hij verdedigt de gehanteerde wetgevingstechniek. Het bijeenbrengen van dringende decretale maatregelen in het programmadecreet zorgt er voor dat de noodzakelijke aanpassingen aan de decreten worden doorgevoerd. Dit komt de rechtszekerheid van de burgers ten goede.

Over de terugwerkende kracht van sommige bepalingen zegt de minister dat het hier gaat om bepalingen die zijn opgenomen na opmerkingen van het Rekenhof, dat had vastgesteld dat er op sommige plaatsen een ongelijkheid in de regelgeving was ontstaan, na de goedkeuring van de vorige programmadecreten. Door die bepalingen met terugwerkende kracht in te voeren, komt de Vlaamse regering tegemoet aan wat het Rekenhof heeft opgemerkt.

Mest Actieplan

In verband met de uitvoering van het Mest Actieplan vraagt de heer Van Looy of de Vlaamse regering al een definitie heeft voor de term „gezinslandbouwbedrijf”. Was het niet de bedoeling om in het programmadecreet een bepaling op te nemen die een omschrijving van „gezinslandbouwbedrijf” zou bevatten ?

Op deze vraag wordt door de minister tijdens de vergadering van 30 november een omstandig antwoord gegeven.

1. In uitvoering van de beslissing van de Vlaamse Regering van 29 september 1993 met betrekking tot de goedkeuring van het Mest Actieplan, kreeg professor H. Bocken (RUG) opdracht om een definitie van het gezinslandbouwbedrijf uit te werken. Dit voorstel van definitie vanwege de heer Bocken werd voorgelegd en besproken in de stuurgroep op 26 november 1993.

2. De Vlaamse Landmaatschappij kreeg de opdracht om na te gaan welke de consequenties waren van de invoering van deze definitie in het MAP, met het oog op het uitwerken van de nodige decreetswijzigingen en uitvoeringsbesluiten, onder meer met als doel een positieve discriminatie van de gezinslandbouwbedrijven te bewerkstelligen.

Hieruit kunnen de volgende vaststellingen worden opge-
maakt :

1. Rond de definitie van het gezinslandbouwbedrijf rijzen nog een aantal ernstige, juridisch-technische problemen, zodat zich een bijkomende uitdieping opdringt.

2. De invoering van de definitie in het MAP vergt een grondig nagaan welke artikels van decreten aangepast en welke uitvoeringsbesluiten moeten worden gewijzigd of opge-
maakt.

De conclusie is dat het op dit ogenblik onmogelijk is deze elementen te integreren in het programmadecreet.

De minister zal aan de Vlaamse regering het volgende voorstel van verdere procedure voorleggen :

De Vlaamse Regering evalueert twee maand na de goedkeuring van het Mest Actieplan de stand van zaken (met betrekking tot de uitvoering van de beslissing van 29 september 1993).

De hoofddoelstellingen van het MAP van 29 september 1993 worden bevestigd evenals de positieve discriminatie ten opzichte van de gezinslandbouwbedrijven.

De positieve discriminatie ten gunste van de gezinslandbouwbedrijven wordt verder uitgewerkt. Omwille van deze erg moeilijke opdracht is er tot op heden geen afgerond geheel van voorstellen beschikbaar.

Over voorafgaande doelstellingen moet begin 1994 een politiek akkoord bereikt worden op het niveau van de Vlaamse regering. Om de hoofddoelstellingen van het MAP en de positieve discriminatie van het gezinslandbouwbedrijf te implementeren moeten alle nodige decretale wijzigingen en de daaraan gekoppelde uitvoeringsbesluiten in het eerste kwartaal van 1994 voorgelegd worden.

In de tussenliggende periode zal vanaf december 1993 bijkomend overleg gepleegd worden met alle betrokkenen : administratie, milieuorganisaties en landbouworganisaties.

Dit overleg zal in het volgende kader moeten verlopen :

1. *Definitie gezinslandbouwbedrijf*

A. Een gezinslandbouwbedrijf dient aan volgende voorwaarden te voldoen :

Wat betreft de exploitant :

— Indien het een natuurlijke persoon betreft : woonplaats op het bedrijf, samen met zijn gezin, exploitatie van het bedrijf is zijn hoofdberoep.

— Indien het een rechtspersoon betreft : handels- of landbouwenootschap, met als doel de uitbating van een landbouwbedrijf, vennoten zijn natuurlijke personen ...

Wat betreft de omvang van het bedrijf :

1) 1.800 varkens (> 10 weken)

2) Indien op een bedrijf meerdere diersoorten voorkomen moet de som $A/1.800 + B/100 + C/300 + D/700 + E/70.000$ kleiner of gelijk zijn aan 1.

Wat betreft de grondgebondenheid :

Mogelijkheid tot opbrenging van mest op tot het bedrijf behorende cultuurgrond. (ten opzichte van de eindbestedingsnorm)

10 procent : tegen 01.01.1995

25 procent : vanaf 01.01.2001

Bewijzen dat het bedrijf economisch zelfstandig is.

Bewijzen dat het bedrijf zelf het marktrisico draagt voor het geteelde vee (geen integratiecontract en dergelijke. ...).

B. Een gezinslandbouwbedrijf moet jaarlijks op de aangifte bij de Mestbank vermelden dat het nog aan alle criteria voldoet. Een integrator moet jaarlijks aangifte doen bij de Mestbank van welke integratiecontracten hij heeft afgesloten.

C. Gewild foutieve aangiften desbetreffend worden gesanctioneerd.

2. Implicaties van de definitie

Het gezinslandbouwbedrijf zal positief gediscrimineerd worden met parallelle strengere consequenties voor de niet gezinslandbouwbedrijven, op het vlak van :

- vergunningen ;
- heffingen ;
- burenregeling ;
- regeling voor uitbollende bedrijven ;
- beheersovereenkomsten.

Alle maatregelen in uitvoering van het MAP worden effectief vanaf de stemming door de Vlaamse Raad van wijzigingsbepalingen van het mestdecreet nodig voor de implementatie van het MAP.

Nog hangende problemen : er wordt een oplossing gezocht voor de feitelijk bestaande gezinslandbouwbedrijven die zich niet in de onwettelijkheid bevinden maar wel een aantal problemen kennen wegens de snelle evolutie in de wetgeving ter zake.

Uit dit antwoord concludeert de heer Van Looy dat het allicht niet opportuun is dit debat ten gronde te voeren ter gelegenheid van het programmadecreet en af te wachten wat het resultaat van het overleg met de landbouworganisaties zal zijn.

De minister verduidelijkt dat er afzonderlijk zal overlegd worden met de administratie, de milieuorganisaties en de landbouworganisaties. Die drie partijen zullen elkaar daarna treffen binnen de stuurgroep, die verplicht moet worden geconsulteerd voor decreetswijzigingen. De definitie van gezinslandbouwbedrijf is reeds besproken in de stuurgroep op 26 november 1993. De andere zaken, zoals decreetswijzigingen en uitvoeringsbesluiten zijn er nog niet aan bod gekomen.

De heer Van Looy vraagt of er dan een nieuw decreet kan worden verwacht.

De minister bevestigt dit. Aanvankelijk kon men niet vermoeden dat de kwestie van het gezinslandbouwbedrijf zulk een ruime problematiek behelst. Daardoor zijn er heel wat wijzigingen nodig, zoals de heffingsregeling, die nu ingewikkelder wordt. Het is de bedoeling alle wijzigingen in één decreet te verwerken. De minister zal met dit decreet dan naar de Vlaamse Raad komen en tegelijkertijd de uitvoeringsbesluiten al mededelen, zodat men onmiddellijk zicht krijgt op de uitwerking van wat in de grote lijnen in het decreet staat. Dat houdt ook in dat de stuurgroep zich al moet hebben uitgesproken over de uitvoeringsbesluiten, nog voor het decreet bij de Vlaamse Raad wordt ingediend. Daarmee hoopt de minister een zo groot mogelijke openheid van de besluitvorming aan de dag te leggen.

Mevrouw Dua vraagt of hetgeen nu wordt voorgesteld zal gelden voor alle landbouwsectoren. Bovendien vraagt dit lid zich af of het wel opportuun is deze definitie zo gedetailleerd te omschrijven, Zal die definitie nog wel bruikbaar zijn ?

De minister zegt dat hij aan de Commissie Bocken duidelijk heeft gesteld dat de omschrijving van het begrip in de toekomst zal moeten gebruikt worden voor het gehele Vlaamse landbouwbeleid. De Commissie Bocken heeft gesteld dat het begrip gezinslandbouwbedrijf niet louter kon stoelen op de norm van de omvang van het bedrijf. Ook de manier van produceren is van belang. Bijvoorbeeld integratiecontracten kunnen niet op een gezinslandbouwbedrijf, omdat dit een afzwakking is van het bedrijfsrisico dat een landbouwer als zelfstandig ondernemer zou lopen.

Volgens de minister is de definitie die de Commissie Bocken heeft uitgewerkt inderdaad gedetailleerd, maar toch evenwichtig, in die mate dat met zo veel mogelijk elementen wordt rekening gehouden.

Als die definitie niet zo nauwkeurig zou omschreven zijn, was het enige alternatief dat er zou gewerkt worden met erkenningen. Landbouwbedrijven zouden dan een aanvraag tot erkenning als gezinslandbouwbedrijf moeten doen bij de minister, die verantwoordelijk zou zijn voor de erkenningen. Dit zou aanleiding geven tot een aantal politieke problemen. Ook het delegeren van de erkenning naar bijvoorbeeld de VLM zou dit niet oplossen. De voorwaarden worden nu klaar en duidelijk omschreven zodat de administratie op basis hiervan zelf een beslissing kan nemen. Daaraan is dan wel verbonden dat er een sanctie nodig is voor die bedrijven die bewust foutieve informatie verstrekken aan de administratie om in aanmerking te komen voor de positieve discriminatie als gezinslandbouwbedrijf.

Elk jaar moeten de bedrijven de nodig informatie verstrekken zodat kan worden uitgemaakt of ze nog binnen de normen van het gezinslandbouwbedrijf vallen. Dit moet gebeuren met zo weinig mogelijk extra administratieve rompslomp. Bijvoorbeeld kan het doorgeven van die gegevens gebeuren op de formulieren voor de aangifte voor de berekening van de mestheffing. Met de VLM zal worden afgesproken hoe dit concreet zal gebeuren.

Op dit ogenblik heeft de VLM volgens de minister nog geen zicht op het aantal bedrijven, uitgesplitst per sector, dat in aanmerking zal komen. De VLM zal de opdracht krijgen dit snel te berekenen.

Mevrouw Dua vraagt wat de impact van deze maatregel zal zijn op de uitwerking van het MAP.

De heer Van Looy zegt dat voor de bepaling van wat een gezinslandbouwbedrijf is, moet vertrokken worden van de bestaande toestand : wat is vandaag de dag een gezinslandbouwbedrijf.

Wat de integratie aangaat zegt de heer Van Looy dat er in de meeste gevallen geen contracten bestaan. Het zal moeilijk zijn om te achterhalen welke landbouwers voor een integrator werken. Er moeten contracten zijn om tot een zuivere situatie te komen.

De minister herinnert er aan dat er zware sancties zullen staan op het geven van foutieve informatie.

De heer Tant is van oordeel dat dit een goede manier van werken is. Als de sancties inderdaad heel zwaar zullen zijn, tot en met het verlies van de vergunning, dan zal dat een stevige stok achter de deur zijn om te verhinderen dat er foutieve informatie wordt gegeven.

De heer Van Looy stelt dat ook de integratoren zouden moeten verplicht worden alle nodige informatie te verstrekken, met daaraan verbonden een al even strenge sanctie.

De heer Tant merkt op dat er op dit ogenblik bij besluiten in verband met het al dan niet toekennen van milieuvergunningen al voortdurend naar het Mestactieplan wordt gerefereerd, zonder dat dit plan al een rechtsgrond heeft. Hetzelfde geldt overigens voor de Groene Hoofdstructuur. De minister zou er voor moeten zorgen dat de rechtszekerheid wordt hersteld in deze overgangperiode, waarin nog volop aan de concretisering van MAP en GHS wordt gewerkt.

De minister zegt dat er zelden formeel naar het MAP wordt verwezen. Het gaat meestal om inhoudelijke verwijzingen. Voor wat het ontwerp van Groene Hoofdstructuur betreft, stelt de minister dat dit ontwerp een onderdeel is van het ontwerp Structuurplan Vlaanderen. Dit structuurplan staat juridisch op een hoger niveau. Er wordt overwogen om het structuurplan in zijn definitieve vorm een decretale basis te geven. In afwachting zou het ontwerp van structuurplan als richtlijn moeten worden gebruikt door de administratie. Louter verwijzing naar het ontwerp van Groene Hoofdstructuur zou niet meer juist zijn op het ogenblik dat er een ontwerp structuurplan zal zijn. De deskundige wetenschappers die de opdracht hebben gekregen om het structuurplan verder te finaliseren moeten op 28 december 1993 hun rapport indienen. Begin 1994 kan de Vlaamse regering dan een beslissing over het ontwerp structuurplan nemen. Vanaf dat ogenblik heeft dit ontwerp juridisch een groter impact dan het ontwerp van Groene Hoofdstructuur.

Heffingen

Over de heffingen op de waterverontreiniging zegt de heer Barbé dat met de nieuwe wijzigingen aan de wet van 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren, die wetgeving wel erg ingewikkeld wordt. Er is nu duidelijk behoefte aan een gecoördineerde tekst van deze wet. Het zou nuttig zijn als de regering een brochure zou maken die de bedrijven klaar en duidelijk uitlegt hoe de wetgeving nu precies is.

De heer Brouns is eveneens van oordeel dat een coördinatie van de wetgeving op de heffingen dringend nodig is. Ook moet er volgens hem een vulgariserende brochure over worden gepubliceerd door de Vlaamse regering, zodat de heffingsplichtigen inzicht hebben in de berekeningswijze van de heffingen en weten waar ze aan toe zijn.

De hoogte van de heffingen zou de index volgen. Daarom wordt er een verhoging van 2,5 procent voorgesteld. De heer Barbé vindt dit een tamelijk willekeurige verhoging. Waarom precies 2,5 procent ?

Tijdens de bespreking van het programmadecreet van verleden jaar heeft de minister gesteld dat de k-coëfficiënten die voor de verschillende industriële sectoren worden gehanteerd voor de berekening van de heffing, tegen 1995 geleidelijk zouden stijgen tot 1. Uit de tabel in bijlage 2 blijkt dat er voor dit jaar blijkbaar geen stijging van de coëfficiënten is. Betekent dit dat er volgend jaar een grotere stijging zal zijn ?

De heer Van Looy zegt dat er voor ondernemingen in moeilijkheden een tegemoetkoming wordt ingevoerd voor de betaling van de verschuldigde heffing op waterverontreiniging. Waarom blijft die tegemoetkoming beperkt tot de waterheffing en wordt die regeling niet doorgetrokken naar de andere heffingen ?

De heer Brouns herinnert aan de discussies die de vorige jaren zijn gevoerd over het invoeren van sociale correcties bij de berekening van de heffingen op de watervervuiling voor de gezinnen. Wordt daar nog verder aan gedacht of is het iets dat niet langer in overweging wordt genomen ?

De heer Van Looy stelt dat hij op zijn honger blijft wat de sociale correcties voor de gezinnen aangaat. Dit was nochtans een belangrijke bekommernis van zijn fractie bij vorige besprekingen over de heffingen.

Bovendien zegt hij dat er nog altijd ongerijmdheden in het heffingssysteem zitten. Hij heeft er reeds meermalen op gewezen dat het gebruik van koelwater voor motoren en van sproeiwater in de tuinbouw in feite geen waterverontreiniging veroorzaakt, zodat het waterverbruik hier geen berekeningsbasis voor de heffing op watervervuiling kan zijn. Dit soort problemen moet worden opgelost door een verfijning van het systeem van de heffingen.

Bij artikel 28 over de verlaagde heffing voor het storten van recyclageresidu's wijst de heer Verwilghen er op dat er ook bedrijven zijn die voorgesorteerd afval gebruiken dat niet van selectieve ophaling afkomstig is. Nochtans zijn dit ook bedrijven die in de recyclagesector actief zijn. Ze mogen dus niet van die verlaagde heffing worden uitgesloten.

Over hetzelfde artikel stelt de heer Brouns eveneens dat deze regelgeving onduidelijk is. Het begrip „voorsorteren van afval” moet duidelijk omschreven worden. De vraag kan worden gesteld wat precies selectief ingezameld materiaal is. Hij verwijst naar het rondschrijven van de Vlaamse Confederatie Bouw, dat heeft gewezen op het hergebruik van bouw-materiaal. Dit is niet uit selectieve inzameling of voorsortering afkomstig. Toch kan het worden gerecycleerd in de breekinstallaties.

In artikel 37 wordt voor de berekening van de heffing bij eigen waterwinning nu gesproken over het getotaliseerd nominaal pompvermogen. Dit is volgens de heer Verwilghen een slecht uitgangspunt voor de berekening. Alhoewel het feitelijke pompvermogen van een pomp moeilijk te meten is, is uitgaan van het maximaal vermogen niet juist, omdat een waterpomp nooit aan zijn maximaal vermogen zal werken en omdat uit het vermogen ook niet blijkt hoeveel water er precies wordt opgepompt. Dit hangt nog van andere factoren dan het pompvermogen af, zoals bijvoorbeeld de waterdruk.

De minister antwoordt globaal op deze opmerkingen over de heffingen.

De minister zegt dat er inderdaad meer duidelijkheid moet geschapen worden in het systeem van de heffingen. De Commissie **Bocken** werkt daarom aan een specifiek decreet op de heffingen. Bovendien werd in opdracht van de minister een studie over de heffingen als instrument voor een Vlaams milieubeleid uitgevoerd aan de VUB en het RUCA. Hierover zou het nuttig zijn dat de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud een fundamenteel debat zou houden. De minister wijst er in dit verband nog op dat er over de resultaten van de studie nogal wat verwarring is geweest in de pers. De FET heeft uit de studie opgemaakt dat milieuheffingen geen weerslag hebben op de kwaliteit van het leefmilieu. De minister zegt dat die krant hiermee een onjuiste conclusie uit de studie heeft getrokken. Wel werden er een aantal aanbevelingen geformuleerd over het juiste gebruik van milieuheffingen. Die aanbevelingen vormen een goede basis voor een debat in de Commissie

Uit dit debat zal ook kunnen blijken of de voortdurende verhoging van de fameuze k-coëfficiënten voor het berekenen van de afvalwaterheffing wel de juiste manier van werken is. Uit de studie is duidelijk gebleken dat de industrie vraagt dat de regelgeving zo stabiel mogelijk zou zijn. Voortdurende veranderingen, zoals een jaarlijkse verhoging van de k-coëfficiënten komen die stabiliteit niet ten goede.

Uit de studie is gebleken dat de regelgeving duidelijk moet zijn en dat ze voor langere tijd moet gelden, zodat de bedrijven een juiste inschatting van de heffingen kunnen maken voor hun lange-termijnplanning.

Moeten er nog verdere correcties en verfijningen aan het heffingensysteem worden aangebracht ? De minister is van oordeel dat het beleid nooit in staat zal zijn om voor elke specifieke situatie een eigen regeling uit te werken. Dat zou leiden naar zinloze overregulering en het systeem helemaal onwerkbaar maken.

De minister is eveneens van oordeel dat er een duidelijke, al dan niet officieel gecoördineerde tekst van de wetgeving moet komen, eventueel aangevuld met een brochure over de heffingen voor de bedrijfswereld.

Over de opmerking van een lid dat een heffing op koelwater niet gepast is, omdat het niet om watervervuiling gaat, zegt de minister dat de koelwaterheffing die in het Vlaamse Gewest van kracht is, eveneens is aangevochten door Electrabel, die hierover een procedure bij het Arbitragehof had ingespannen. Electrabel heeft echter geen gelijk gekregen voor het Hof, zodat die heffing blijft bestaan.

Over de verhoging van de heffingen met 2,5 procent zegt de minister dat dit geen willekeurige verhoging is. In de opstelling van de begroting voor 1994 werd met een inflatie van 2,5 procent voor volgend jaar rekening gehouden. Dat is dus een basiselement van het globale begrotingsbeleid.

De bepalingen van artikel 28 staan in het teken van een concrete doelstelling namelijk : het zo veel mogelijk beperken van het storten van afval gekoppeld aan een maximale recyclage en dit onder controleerbare omstandigheden. De minister is bereid eventuele amenderingen te onderzoeken, als die aan dezelfde doelstellingen tegemoetkomen.

Ten slotte antwoordt de minister nog op de opmerking die gemaakt is over het gebruiken van het maximum pompvermogen voor de berekening van de waterheffing bij eigen waterwinning. Dit is volgens de minister de meest eenvoudige en een gemakkelijk controleerbare toetsingsnorm, die voor alle pompen kan worden toegepast. Het nominaal pompvermogen is per installatie gekend.

Na dit antwoord van de minister wordt er verder gediscussieerd over de heffingen.

De heer Barbé merkt op dat de argumentatie die de minister heeft gegeven voor het niet optrekken van de waterheffingen voor de bedrijven, geen hout snijdt. De minister stelde dat voor de stabiliteit van de regelgeving een verhoging niet gewenst was, omdat dit de bedrijven niet in staat zou stellen op lange termijn de impact van de heffingen in hun bedrijfsvoering in te schatten. De heer Barbé is van oordeel dat de bedrijven wel degelijk op de hoogte zijn van de evolutie van de heffingen in de komende jaren. Er was namelijk aangekondigd dat de k-coëfficiënten tegen 1995 geleidelijk naar 1 zouden stijgen. De bedrijven konden dit dus wel degelijk incalculeren.

De minister blijft bij zijn stelling dat stabiliteit in de heffingsregeling zich opdrong. Vandaar dat er geen verhoging is voor volgend jaar. Daar staat echter tegenover dat er nog steeds niet afgestapt is van het voornemen om in 1995 de k-coëfficiënten inderdaad naar 1 te laten stijgen. De minister zegt nooit gesteld te hebben dat hiervan zal worden afgezien. Er wordt voor 1994 een duidelijke keuze gemaakt om zo weinig mogelijk aan de heffingen te veranderen. De minister wijst verder op de stijging met 2,5 procent door de indexering.

In tussentijd moet er volgens de minister een fundamenteel debat over de heffingen komen. Daarin kunnen de k-coëfficiënten ter sprake komen, zonder dat vooraf de optie wordt genomen om al dan niet af te stappen van de verhoging van de k-coëfficiënten tot factor 1.

De minister voegt er aan toe dat de verhoging van de k-coëfficiënt naar 1 maar iets meer zou hebben opgebracht dan de indexering van 2,5 procent. Het verschil zou zeer klein geweest zijn.

De heer Van Looy zegt dat het fundamenteel debat moet draaien rond een globale evaluatie van de heffingenpolitiek, zoals die tot nu toe is gevoerd.

De minister herhaalt dat men er over moet waken dat er geen overregulering komt. De regelgeving zou onwerkbaar worden als er steeds naar zeer specifieke regelingen voor speciale situaties wordt gezocht. Op die manier gaat het zicht op de algemene doelstellingen van de regelgeving verloren. Uit de evaluatie kan wel blijken dat flagrante zaken moeten worden geregulariseerd.

Er wordt door enkele leden gevraagd wat er verder nog gaat gebeuren met het rapport van VUB en RUCA.

De minister antwoordt dat er een bijkomend rapport is gevraagd aangaande de uitvoering van de conclusies. De besluiten van het rapport moeten nu omgezet worden in concrete maatregelen, die zullen worden getoetst aan de bestaande wetgeving en aan de voorstellen van de Commissie **Bocken** met betrekking tot een heffingendecreet. Uiteindelijk moet dit alles leiden tot de redactie van een goed ontwerp van heffingendecreet.

De heer Brouns herhaalt zijn vraag of er in deze nieuwe regelgeving ook aandacht zal zijn voor sociale correcties.

De minister antwoordt dat het enkel mogelijk is een zeer eenvoudige regeling van correcties uit te werken. Een ingewikkelde regeling is niet wenselijk, omdat dit de goede werking van zulk decreet zou ondermijnen. Meer algemeen vraagt de minister zich af of elke milieumaatregel sociale correcties moet bevatten. Wellicht is het betere een globale sociale maatregel in de wetgeving in te bouwen.

De heer Capoen maakt ten slotte nog melding van problemen die werden gesignaleerd door het bedrijf Algist-Brugge-man. Dit bedrijf heeft in het recente verleden zware investeringen voor afvalwaterzuivering gedaan. Achteraf is gebleken dat het procédé waarin werd geïnvesteerd niet voldeed aan de eisen die aan de zuivering moesten worden gesteld. Er moet nu opnieuw een zware investering gebeuren. Ondertussen moet het bedrijf een hoge milieuheffing betalen, waardoor het investeringsprogramma voor volgend jaar in moeilijkheden dreigt te komen. Het bedrijf vraagt het invoeren van een vrijstelling van de heffing via dit programmadecreet of eventueel een aangepaste milieubeleidsvereenkomst af te sluiten. Er wordt door het bedrijf ook benadrukt dat zij het enige bedrijf zijn dat actief is in deze sector.

De minister antwoordt dat dit dossier reeds aanhangig is gemaakt vanaf februari 1993. Het advocatenkantoor Debandt-Van hecke-Laga heeft hieromtrent een advies geformuleerd in opdracht van de VMM. Het advies stelt dat op basis van een arrest van het Arbitragehof van 8 oktober 1992, vrijstelling van de heffing voor individuele bedrijven onmogelijk is, gezien het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel. Dat is bovendien ook de reden waarom in het programmadecreet geen vrijstellingsregeling maar een opschortingsregeling is opgenomen voor bedrijven in moeilijkheden. Het probleem van het betrokken bedrijf is reëel, maar het gevolg van een verkeerde investeringsbeslissing. Het is echter aan het bedrijf zelf om de gevolgen van zulke verkeerde beslissing op te vangen. Als het bedrijf met zijn nieuwe investering resultaat mocht hebben en daardoor minder vuilvracht lozen, dan kan het dossier van de heffingen die het bedrijf moet betalen snel worden afgewerkt. De minister ziet ook geen heil in het afsluiten van een milieuconvenant met het bedrijf.

Aquafin

Bij artikel 30 over de overname waterzuiveringsinstallaties, vraagt de heer Verwilghen zich af waarom de Vlaamse regering de overnamekosten moet betalen. Dit is toch een zaak voor Aquafin ?

Over de overname van het personeel van de VMM door Aquafin vraagt de heer Van Looy zich af of er hier geen problemen gaan opduiken. Wat zal er gebeuren met personeel dat voor Aquafin niet bruikbaar is ? Worden deze mensen dan afgedankt ?

Aquafin neemt het personeel verantwoordelijk voor de exploitatie van de zuiveringsstations van de VMM over, met uitzondering van het administratief personeel, antwoordt de minister. Er wordt naar gestreefd geen overplaatsingen van personeel te doen, maar de mensen op dezelfde plaats aan het werk te houden. De regeling van de overname van het personeel zal gebeuren in overleg met de vakbonden. In elk geval kan die operatie niet langer worden uitgesteld.

Over de aanstelling van de speciale gevolmachtigde bij Aquafin vraagt de heer Verwilghen wat precies het verschil is tussen deze functie en die van de interne controller. Is het hier een loutere naamsverandering, of is het wel degelijk een nieuwe functie met andere bevoegdheden ?

De minister geeft hierover een uitgebreide toelichting. De functie van de bijzonder gevolmachtigde is duidelijk omschreven in de nieuwe overeenkomst met Aquafin.

De oorspronkelijke interne controller was een full time personeelslid van Aquafin. Hij werd voor zijn aanstelling voorgedragen door de Raad van Beheer van de VMH en aangesteld door de Vlaamse regering. Hij rapporteerde via de voorzitter van Aquafin. Zijn opdracht was drieërlei :

- bespreken en adviseren van de begrotingsvoorstellen en jaarrekeningen ;
- oplevering van de intallaties ;
- toezicht op de informatieverstrekking.

Deze interne controller wordt nu vervangen door een bijzonder gevolmachtigde.

In dit programmadecreet wordt deze functie decretaal onderbouwd. Hij wordt belast met de controle op de naleving van de overeenkomst. Dit zal gebeuren volgens regels die door de Vlaamse regering worden vastgesteld en die in de overeenkomst met Aquafin worden opgenomen. Hij is geen personeelslid van Aquafin. Zijn bezoldiging en vergoeding zullen worden aangerekend op de begroting van het MINA-fonds.

De bijzonder gevolmachtigde wordt aangesteld en ontslagen door de Vlaamse regering. De Raad van Beheer van Aquafin kan voorstellen om de gevolmachtigde wegens zwaarwichtige redenen van zijn taken te ontheffen.

De gevolmachtigde neemt met raadgevende stem deel aan de interne directievergaderingen van Aquafin. Hij krijgt toegang tot alle stukken en wordt gehuisvest in de lokalen van Aquafin. Vanwege het Vlaamse gewest krijgt hij alle nodige bijstand.

Hij maakt een jaarlijks verslag op van zijn activiteiten. Hij rapporteert rechtstreeks aan het Vlaamse Gewest.

Zijn precieze taakomschrijving bestaat uit de volgende punten

- waarnemen van het permanent secretariaat van het in artikel 1bis van de overeenkomst vermelde overleg en het bijhouden van het register van het overleg ;
- toetsen van de uitvoering van het investeringsprogramma inzake timing, budgettering en verantwoorde uitvoering ;
- toetsen van de informatieverstrekking aan de Milieudatabank, zoals bepaald in artikel 40.2 van de overeenkomst ;
- omstandig bespreken en adviseren van de jaarlijkse begrotingsvoorstellen zoals bepaald in artikel 5bis.2 van de overeenkomst en het financieel verslag zoals bepaald in artikel 5bis.1. Dit houdt ook de opvolging in van de beslissingen van de in artikel 5bis.2 voorziene budgetbesprekingen met betrekking tot de aanwending van de budgetten ;
- nazicht van de bestekken, de aanbestedingen en de gunningen inzake de conformiteit met de geldende wettelijke normen en wetgeving op de overheidsopdrachten, zoals bepaald in artikel 25 van de overeenkomst. De verslagen terzake worden systematisch aan het overleg voorgelegd ;
- nazicht van de opleveringsdocumenten en opstellen van een gedetailleerd opleveringsverslag. De verslagen terzake worden systematisch aan het overleg voorgelegd.

- toezicht op de uitvoering van artikel 37.1,2 en 3 van de overeenkomst inzake organisatie van de boekhouding en controleerbare beheersrekeningen ;
- toezicht op de loyale uitvoering van hoofdstuk 6 van de overeenkomst over de overname van de VMM-installaties ;
- rapporteren over specifieke aangelegenheden aan de Vlaamse regering overeenkomstig artikel 40.3 van de overeenkomst.

De minister vat de veranderingen als volgt samen :

- de controlefunctie krijgt een decretale basis ;
- de functie wordt onafhankelijk van Aquafin. Het is niet langer een personeelslid van Aquafin en er wordt rechtstreeks aan de minister gerapporteerd ;
- de taken zijn zeer duidelijk omschreven ;
- de bijzonder gevolmachtigde heeft geen vetorecht maar door de rechtstreekse rapportering en de gedetailleerde taakomschrijving wordt iedere overtreding of ingebrekestelling automatisch het voorwerp van overleg tussen Aquafin en het Vlaamse Gewest met eventuele sanctionering, die in de overeenkomst is opgenomen.

Overname personeel IHE

De heer Brouns stelt vast dat het personeel van het IHE bij de overname wordt gesplitst over Aminal en de VMM. Waarom gaat niet iedereen naar de VMM over ?

De minister antwoordt dat het personeel van het IHE, dat wordt overgenomen, bevoegd is voor de controles in verband met water, lucht en geluid. 39 personeelsleden, die instonden voor controles op het water en de lucht worden overgenomen door de VMM. Slechts 1 personeelslid, bevoegd voor controle op het geluid gaat naar Aminal. De minister wijst er op dat dit gebeurt ingevolge de decretale regeling van de bevoegdheden van Aminal en de VMM.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 28

Er worden drie amendementen ingediend door de heer Barbé, die er alle toe strekken de gunsttarieven voor het storten van afvalstoffen afkomstig van bodemsaneringsoperaties af te schaffen (zie stuk 415 (1993-1994) – nr 2). Volgens de heer Barbé is het beter om zo veel mogelijk verontreinigde grond ter plekke te reinigen. In Nederland heeft er zich een volledige bedrijfstak ontwikkeld die zich met dit soort saneringen ter plaatse bezighoudt. Bovendien is het storten van verontreinigde grond afkomstig van bodemsanereringen vanaf volgend jaar verboden in Nederland.

De minister antwoordt dat de bewering als zou saneren ter plaatse beter zijn vanuit milieuoogpunt dan storten van verontreinigde grond op een stortplaats, moet worden onderzocht.

De heer Van Looy is van mening dat zulke sanering ter plaatse niet alleen veel langer zal duren maar bovendien ook kostelijker is.

De heer Barbé antwoordt hierop dat dit over een lange termijn moet worden bekeken. Het saneren van stortplaatsen zal in de verre toekomst waarschijnlijk ook zeer duur zijn en de milieugevolgen veel zwaarder.

De minister wenst zich hierover niet uit te spreken, zonder voorafgaande studie. Daarom stelt hij voor om OVAM hierover een advies te vragen.

Op de vergadering van 30 november maakt de minister melding van het advies van OVAM aangaande dit amendement.

OVAM stelt dat het afschaffen van de gunsttarieven voor sanering niet opportuun is. Zulke maatregel zou er voor zorgen dat de saneringen zouden worden tegengewerkt, wat dan weer als gevolg zal hebben dat OVAM meer tot ambtshalve saneringen zou moeten overgaan.

OVAM stelt voor om proefprojecten van reiniging op de site financieel te ondersteunen. Algemeen stellen dat reiniging ter plaatse moet gebeuren is niet mogelijk omdat de markt daarvoor nog onvoldoende ontwikkeld is. De voorgestelde financiële ondersteuning zou die markt wel kunnen stimuleren.

De minister zegt dat hij het eens is dat zulk een systeem van financiële stimulus zou worden uitgewerkt. Daarmee wordt tegemoet gekomen aan de bekommernis die de heer Barbé in zijn amendementen heeft willen duidelijk maken.

Na deze verklaring trekt de heer Barbé **zijn** amendementen in.

De heer Verwilghen dient een amendement in dat er toe strekt de heffing voor het storten van recyclage-residue uit breekinstallaties voor afvalstoffen afkomstig uit het bouw-en sloopproces op 30 frank per ton te brengen (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 3).

Volgens de indiener zou dit de recyclage van bouw materiaal ten goede komen. Het amendement komt tegemoet aan de verzuchtingen van de bouwsector dienaangaande.

De minister wil dat dit voorstel eerst door OVAM wordt onderzocht, vooraleer hij er zich over uitsprekt. Hij wenst daarbij sluitende garanties te hebben over de uitwerking van deze regeling.

Uit het antwoord van OVAM, medegedeeld ter vergadering van 30 november 1993, blijkt dat het grote probleem hier zou zijn dat de controle erg moeilijk is. Iemand kan met bouw- en sloopafval langs een breekwerf passeren, dan het verlaagde tarief krijgen en het dan onmiddellijk gaan storten, tegen verlaagd tarief.

Er wordt aan toegevoegd dat er slechts zeven COPRO-gekeurde breekinstallaties in gebruik zijn. Er werd het afgelopen jaar slechts 1000 ton residu werd gestort afkomstig van deze installaties. Het gaat maar om 1,5 miljoen frank aan heffingen. Dus is dit een zeer beperkt probleem.

Het amendement van de heer Verwilghen wordt eenparig verworpen.

Het artikel wordt ten slotte ongewijzigd aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikelen 29 tot 34

Er worden bij deze artikelen geen opmerkingen gemaakt. Ze worden alle eenparig aangenomen.

Artikel 35

De heer Barbé merkt op dat de Raad van State in zijn advies stelt dat, om interpretatieproblemen over de bereke-

ningswijze van de afvalwaterheffing voor de gezinnen te vermijden, nog andere bepalingen van de wet van 26 maart 1971 moeten worden aangepast.

De heer Barbé dient eveneens een amendement in dat een nieuw tweede lid aan het artikel toevoegt, dat er toe strekt de bepaling af te schaffen dat VMM en Aquafin worden vrijgesteld van milieuheffingen voor de afvalwaters van rioolwaterzuiveringsstations (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 2). De heer Barbé zegt dat het argument dat zulke heffingen slechts een vestzak-broekzak operatie zouden zijn, niet helemaal opgaat. Niet alleen zou zulk een heffing duidelijk maken dat de zuiveringsstations verantwoordelijk zijn voor een belangrijke milieuvervuiling. Bovendien wordt hiermee tegemoet gekomen aan een opmerking van het Rekenhof in het controleverslag over de werking van het MINA-fonds (zie stuk 15 (1992-1993) – Nr. 11-F – bijlagen). Ook stelt de heer Barbé dat nu de waterzuiveringsstations onder de uitsluitende bevoegdheid van Aquafin komen, het niet meer dan normaal is dat Aquafin de heffing betaalt.

De minister antwoordt dat zijns inziens het wel degelijk om een vestzak-broekzak operatie zou gaan als Aquafin heffingen zou moeten betalen, want dat geld zou toch terugvloeien naar Aquafin. Bovendien moet gesteld worden dat er een resultaatverbintenis wordt gevraagd aan Aquafin. Dat betekent dat de maatschappij een zo goed mogelijke zuivering moet uitvoeren. Daar staat dan weer tegenover dat Aquafin zelf garanties vraagt over de kwaliteit van de installaties die zij zullen overnemen. Die mogen namelijk zelf geen zware vervuiling veroorzaken.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 10 tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 36

Een amendement van de heer Barbé stelt voor paragraaf 3 van dit artikel weg te laten (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 2). Deze paragraaf bepaalt dat de maatregel vervat in paragraaf 2 van het artikel wordt toegepast met terugwerkende kracht tot 1 januari 1992. In paragraaf 2 wordt bepaald dat de heffing wordt teruggebracht tot het minimumbedrag voor de bedrijven die dankzij investeringen er in slagen te komen tot een totale niet-lozing van afvalwaters. De heer Barbé vraagt zich af of dit met terugwerkende kracht invoeren wel mogelijk is. Is dit misschien ingegeven door probleemdossiers, die moeten worden geregeld ?

De minister antwoordt dat deze maatregel is ingegeven door de praktijk, waaruit gebleken is dat absolute niet-lozers moeten worden vrijgesteld van de heffingen die voor hun sector gelden. Onder andere bij betoncentrales dringt zich dit op. Deze regeling is om billijkheidsredenen ingevoerd. De minister voegt er aan toe dat deze vrijstelling alleen maar onder zeer strikte normen kan gebeuren.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 10 tegen.

De heren Brouns en Van Looy stellen een amendement voor dat er toe strekt twee nieuwe paragrafen aan het artikel toe te voegen waarin een berekeningswijze van de afvalwaterheffingen voor de gezinnen wordt opgenomen die een sociale correctie moet mogelijk maken. (zie stuk 415 51993-1994) – nr. 6)

Er wordt een formule voorgesteld die is uitgewerkt op basis van een advies van de SERV dienaangaande. Het komt er op neer dat er een correctie zou zijn naar de gezinnen uit het laagste inkomensdecil. De Ks- factor wordt vastgesteld op 0,5, wat een gemiddelde is.

De minister antwoordt dat de voorgestelde formule nog ingewikkelder is dan degene die vroeger werd gehanteerd en die aanleiding heeft gegeven tot heel wat bureaucratische rompslomp en bezwaarschriften.

Het is belangrijk dat er gezocht wordt naar sociale correcties. Maar het invoeren van zeer ingewikkelde systemen leidt naar vele fouten in de uitvoering. De regeling die nu geldt is wel werkbaar, hetgeen blijkt uit het sterk teruglopen van het aantal bezwaarschriften.

De opmerkingen van de SERV zijn juist, uitgaande van een ideaaltypische regeling. Maar het is een andere zaak die opmerkingen in praktische regelgeving om te zetten. De minister noemt dit een positieve inspanning van de leden om te zoeken naar een gezinsvriendelijke maatregel. Het voorstel dat nu wordt gedaan zal echter volgens hem meer problemen scheppen, dan er nu in de realiteit zijn. In het kader van het streven naar eenvoudige regels kan hij zich niet bij dit voorstel aansluiten.

Het amendement wordt na deze discussie door de indieners ingetrokken.

Het artikel wordt ten slotte aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 37

Het amendement van de heer Barbé bij dit artikel strekt ertoe om de milieuheffingen voor de particulieren af te schaffen (zie stuk 415 (1993-1994) – nr 2).

Hij stelt dat dit immers louter financieringsheffingen zijn, waartegen grote principiële bezwaren moeten worden ingebracht. Dit is bovendien ook een conclusie van het rapport over de heffingen van de VUB en het RUCA. Die heffingen hebben slechts een minieme regulerende weerslag op het waterverbruik. Ze ondermijnen bovendien het maatschappelijk draagvlak van het milieubeleid. Ook het Rekenhof stelt dat deze heffingen in strijd zijn met het principe „de vervuiler betaalt.

Als alternatief voor de verminderde inkomsten die het wegvallen van deze heffing met zich zou meebrengen stelt de heer Barbé voor om meer middelen uit de algemene begroting ter beschikking te stellen en tegelijkertijd te snoeien in de economische expansiesteun die niet kadert in de ecologische ombouw en in de investeringen voor nieuwe autowegen.

De minister is het niet eens met deze redenering. Hij stelt dat de particulier wel degelijk bij de milieusanering moet worden betrokken en wel in de vorm van een bijdrage die hij daarvoor moet betalen. Het is verkeerd het zo voor te stellen als zouden alleen de bedrijven verantwoordelijk zijn voor de milieuvervuiling.

De minister is akkoord met de stelling dat deze heffingen vooral financieringsheffingen zijn. Nochtans is het wel degelijk ook een poging om het waterverbruik terug te dringen.

Het advies van de MINA-raad dienaangaande stelde dat er een lineaire heffing moet zijn op het waterverbruik met daarbij een bijkomende heffing op de geloosde vuilvracht.

Bovendien stelt de minister dat de heffingen voor de particulieren al een aantal jaren niet zijn verhoogd. Ze moeten evenwel hun bijdrage blijven leveren. Het is van belang dat het publiek er van in kennis wordt gesteld dat de kwaliteit van het oppervlaktewater aan het verbeteren is, en binnen afzienbare tijd zelfs merkkelijk zal verbeterd zijn. Dan zal duidelijk worden dat de betaling van de heffingen niet voor niets is geweest.

De heer Barbé merkt hierbij op dat nochtans zowat ieder een grote problemen met dit soort financieringsheffingen heeft.

De minister antwoordt hierop dat de investeringen voor de waterzuivering nog een aantal jaren geld zullen opslorpen. Daar staat tegenover dat het aandeel van de bedrijven in de heffingen stelselmatig vermindert, door de zelfzuivering die zij uitvoeren. Daarom is het nodig dat de heffingen voor de particulieren behouden blijven. Er moet overigens op worden gewezen dat als er moet bijgepast worden uit de algemene middelen, dit onrechtstreeks ook van de particulieren komt.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met stem voor en 10 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikelen 38 tot 41

Over deze artikelen worden geen opmerkingen gemaakt. Ze worden eenparig aangenomen.

Artikel 42

Bij dit artikel worden door de heer Barbé twee amendementen ingediend (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 2).

In hoofdorde stelt de heer Barbé voor dit artikel weg te laten. Dit artikel handelt over de opschorting van betaling van de waterheffing voor de bedrijven die het statuut van bedrijf in moeilijkheden hebben.

De indiener stelt dat de bedrijven al jaren weten dat ze in milieu moeten investeren en dat de milieuheffingen zullen stijgen. Het principe “de vervuiler betaalt”, bestaat reeds zeer lang en het mag niet worden ondergraven door dergelijke maatregelen. In feite komt deze maatregel neer op het tegemoet komen aan bedrijven die tot hiertoe verzuimd hebben om te investeren. Bovendien stelt de heer Barbé dat moeilijk te controleren is of er geen misbruik zal worden gemaakt van de maatregel.

De minister antwoordt hierop dat de maatregel er niet op neer komt dat de heffingen worden kwijtgescholden aan de betrokken bedrijven. Het gaat integendeel om een uitstel van betaling waaraan ook nog een vrij hoge intrest gekoppeld is. De maatregel is bestemd voor bedrijven die in een financieel-economische noodsituatie verkeren. Gezien de intrest die moet worden betaald zullen bedrijven niet zo snel beroep doen op deze mogelijkheid.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 10 tegen.

In bijkomende orde dient de heer Barbé een amendement in dat bepaalt dat wanneer de bevoegde ambtenaar binnen de vastgestelde termijn geen beslissing treft over een verzoekschrift voor uitstel van betaling van de heffingen, het ver-

zoekschrift geweigerd is. In de tekst van het ontwerp staat het tegendeel : in zulk geval zou het verzoekschrift geacht zijn te zijn ingewilligd. De heer Barbé is van oordeel dat dit een aansporing is om bedrijven er toe aan te zetten dossiers vertraging te laten oplopen.

De minister antwoordt hierop dat de bevoegde ambtenaar zal worden gesanctioneerd als blijkt dat er systematische vertragingen opduiken in de behandeling van de dossiers. Het personeel van de VMM zal ook worden onderworpen aan het nieuwe ambtenarenstatuut. Dat houdt onder andere in dat een gesanctioneerde ambtenaar, die een negatieve beoordeling heeft gekregen, zal ontslagen worden. Daarom denkt de minister dat er geen sprake zal zijn van systematische vertragingen bij de bevoegde diensten van de VMM.

Ook dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 10 tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 10 stemmen voor en 1 tegen.

Artikel 43

De heer Barbé vraagt waarom de bijlage met de berekeningscoëfficiënten retro-actief wordt aangepast.

De minister antwoordt dat deze retro-activiteit geldt voor de periode van 1 januari 1992 tot 31 december 1992. Deze bepaling is ingevoegd omdat er juridische discussie was met twee specifieke bedrijven. Op deze manier is dit probleem opgelost.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikelen 44 en 45

Over deze artikelen worden geen opmerkingen gemaakt. Ze worden aangenomen met 10 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 46

Bij dit artikel wordt door de heer Barbé een amendement ingediend dat er toe strekt de bepaling weg te laten dat der geen openbaar onderzoek vereist is voor de vergunningsaanvraag voor verplaatsbare inrichtingen (zie stuk 415 (1993-1994)- nr. 2). Hij stelt dat om principiële redenen er altijd een openbaar onderzoek moet zijn bij de aanvragen voor een vergunning.

De minister antwoordt dat een openbaar onderzoek nogal moeilijk is voor mobiele installaties, zoals die bijvoorbeeld bij de wegenbouw worden gebruikt. Een openbaar onderzoek heeft enkel zin voor inrichtingen die een plaatsgebonden activiteit hebben.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 11 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 47

Bij dit artikel over de dossiertaks voor vergunningsaanvragen en beroepsschriften, dient de heer Barbé een amende-

ment in dat er toe strekt de dossiertakst voor beroepsschriften af te schaffen (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 2). Volgens hem is dit een drempel die wordt ingebouwd en die het indienen van beroepsschriften bemoeilijkt.

De minister zegt dat het al bij al om een kleine dossiertaks van 250 frank gaat, die geen hoge drempel legt. Hij is er echter absoluut voorstander van dat die taks behouden blijft omdat het een rem is op het indienen van tergende en loze beroepsschriften.

Het amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 11 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikelen 48 en 49

Bij deze artikelen worden amendementen ingediend door de heren Van Looy en Brouns waarin wordt voorgesteld de artikelen 48 en 49 weg te laten. In bijkomende orde wordt voorgesteld de tweede alinea van het nieuwe artikel 20 van het milieuvergunningendecreet weg te laten. (zie stuk 415 (1992-1993) – nr. 6).

Artikel 49 handelt over de milieuvorwaarden die de Vlaamse regering kan uitvaardigen. De heer Brouns is van oordeel dat het laatste lid van dit artikel vrij vaag is. Er wordt bepaald dat de Vlaamse regering bijzondere exploitatievoorwaarden kan opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu.

De minister zegt dat met deze tekst niet wordt afgeweken van de tekst die op dit ogenblik in het decreet staat. Die bijzondere exploitatievoorwaarden worden precies omschreven in Vlarem II. Al wat hier staat wil louter zeggen dat die bewuste voorwaarden betrekking moeten hebben op de bescherming van mens en leefmilieu en dat het niet om andere voorwaarden mag gaan. Deze bepaling geeft een juridische basis aan de doelstellingen van Vlarem II.

De heer Van Looy zegt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen exploitatievoorwaarden en milieuvorwaarden. Kunnen milieuvorwaarden aanleiding geven tot een exploitatieverbod ? Dit is volgens dit lid niet van dien aard om de rechtszekerheid te vergroten.

De minister antwoordt dat alle maatregelen die worden voorgesteld wel degelijk de bedoeling hebben om de rechtszekerheid te vergroten. Ook de verbetering van de rechtsgrond van Vlarem 11 moet in dit kader worden gezien. Met de bepalingen in deze artikelen wordt geen vestigingsbeleid gevoerd maar wel wordt er een decretale basis gegeven aan de mogelijkheid om verbodsbepalingen op te leggen wegens milieuredenen. Dus zorgen deze bepalingen wel degelijk voor meer rechtszekerheid.

De indieners trekken vervolgens hun amendementen in.

De heer Vergote vraagt of er beroep kan worden ingediend tegen het opleggen van zulke speciale exploitatievoorwaarden.

De minister antwoordt dat deze bepaling de algemene beroepsprocedures niet wijzigt.

Artikel 48 wordt aangenomen met 9 stemmen voor, 1 tegen bij 2 onthoudingen. Artikel 49 wordt aangenomen met 10 stemmen voor bij 2 onthoudingen,

Artikelen 50 tot 55

Over deze artikelen worden er geen opmerkingen gemaakt. Ze worden alle aangenomen met 11 stemmen voor bij 1 onthouding.

De heren Van Looy en Brouns stellen vervolgens bij amendement voor twee nieuwe artikelen 55bis en 55ter in te voegen, die als bedoeling hebben een aantal bepalingen van Vlarem II te wijzigen. (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 6)

Het eerste artikel strekt er toe om de strenge verbods- en afstandsregels die in Vlarem 11 voor veehouderijen zijn ingevoerd niet te laten gelden voor de bedrijven die bestonden voor de datum waarop het decreet houdende de milieuvergunning in voege trad, namelijk 1 september 1991. Voor deze bedrijven stellen de bepalingen van Vlarem II grote moeilijkheden voor hun exploitatie.

In het nieuwe artikel 55ter wordt bepaald de afstandsregels voor pluimveehouderijen die Vlarem II oplegt voor woongebieden met landelijk karakter, af te schaffen. Het is onlogisch dat voor pluimveebedrijven deze afstandsregels gelden en voor varkenshouderijen en rundveehouderijen niet.

De minister antwoordt dat het juridisch erg moeilijk ligt om met een decreet een uitvoeringsbesluit te wijzigen.

Er zijn volgens de minister nog 406 ARAB-dossiers hangende. Met andere probleemgevallen, is er een probleem voor ongeveer 800 bedrijven. De minister stelt voor een overgangsmaatregel uit te werken, voor die bedrijven die niet illegaal werken.

Het probleem van de pluimveebedrijven kan bekeken worden bij de evaluatie van Vlarem II. Die sector wordt in Vlarem II blijkbaar strenger behandeld dan de varkensbedrijven. Dit kan bij de evaluatie eventueel worden veranderd. Na deze verklaringen van de minister wordt het amendement ingetrokken.

Artikel 56

Dit artikel handelt over de ter beschikkingstelling van het personeel van de VMM aan de NV Aquafin.

De heer Barbé stelt bij amendement voor dit artikel weg te laten (zie stuk 415 (1993-1994) – nr. 2). Het is volgens hem veel te vaag geformuleerd en de vraag is of het juridisch wel mogelijk is dat overheidspersoneel wordt ter beschikking gesteld van een NV. Ook de Raad van State maakte deze opmerking.

De minister verwijst in zijn antwoord naar de toelichting bij het artikel.

Deze terbeschikkingstelling gebeurt in het kader van de uitvoering van het decreet op het bestuurlijk beleid. Daardoor verliezen de statutaire personeelsleden van de VMM die behoren tot het bestuur Exploitatie hun functie binnen de Maatschappij. De VMM kan deze personeelsleden in haar eigen rangen ook geen andere functie geven. Daarom wordt er voor gekozen om die personeelsleden, technici van niveau 3 en 4 ter beschikking te stellen van Aquafin met behoud van hun statuut.

Hierdoor wordt de continuïteit van de werking van de installaties verzekerd en gaat de know how die deze personeelsleden hebben verworven niet verloren, maar wordt ze ten dienste van Aquafin gesteld.

De terbeschikkingstelling van overheidspersoneel aan deze NV is inderdaad een uitzondering op het geldende ambtenarenstatuut, dat welbepaalde regels bevat voor terbeschikkingstelling. Dit kan enkel als er een decretale machtiging voor wordt gegeven. Deze bepaling verleent die machtiging.

De modaliteiten van de terbeschikkingstelling zullen worden geregeld door een overeenkomst tussen VMM en Aquafin, na grondig overleg met alle betrokkenen.

De heer Vergote merkt op dat terbeschikkingstelling hoe dan ook een tijdelijke maatregel is. Waarom worden die personeelsleden niet definitief aan Aquafin overgedragen ?

De minister antwoordt dat het wettelijk onmogelijk is om ambtenaren over te dragen aan een privé-instelling. Tijdelijk ter beschikking stellen kan wel.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 11 tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 11 stemmen voor en 1 tegen.

Artikel 57

Over dit artikel worden geen opmerkingen geformuleerd. Het wordt eenparig aangenomen.

Artikel 58

Dit artikel bepaalt dat interesten die het MINA-fonds zou verwerven terugvloeien naar de algemene middelenbegroting.

De heer Barbé stelt bij amendement voor dit artikel weg te laten (zie stuk 415 (1993-1994) nr. 2). Volgens hem gaat het niet op dat de middelen bestemd voor het milieu worden afgeroomd en terug in de algemene middelenbegroting terecht komen.

Ook de heer Verwilghen stelt dat deze maatregel niet logisch is.

De minister antwoordt dat deze regeling geldt voor alle parastatalen en gewestdiensten. Het is niet logisch dat uit de algemene middelen geld wordt ter beschikking gesteld van deze instellingen, die het dan kunnen beleggen door aan diezelfde overheid geld te lenen.

Het amendement van de heer Barbé wordt verworpen met 1 stem voor en 11 tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 11 stemmen voor en 1 tegen.

Artikel 56bis

De heren Van Looy, Timmermans en Capoen dienen een amendement in dat voorstelt een nieuwe afdeling 8 "Meststoffen,, met een nieuw artikel 58bis in te voegen (zie stuk 415 (1993 – 1994) nr. 6).

De tekst van het amendement luidt als volgt :

“Afdeling 8 : Meststoffen

Artikel 58bis

Aan artikel 17, § 3 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen wordt volgende bepaling toegevoegd :

„3° in geval van algemene of bijzondere maatregelen, genomen in toepassing van de diergezondheidswet van 24 maart 1987 ter voorkoming en bestrijding van dierenziekten, voor het gehele grondgebied van het Vlaamse Gewest of delen ervan”. „.

De bedoeling van dit amendement is tegemoet te komen aan de problemen die zijn ontstaan uit het verbod om gedurende welbepaalde periodes nog varkensmest te vervoeren vanuit de schutkring of vanuit de bewakingszone, na het uitbreken van de klassieke varkenspest. Door dit verbod hebben heel wat varkenshouders hun mestopslagplaatsen niet of slechts gedeeltelijk kunnen ledigen voor de aanvang van de periode waarin het uitrijverbod geldt. Zij blijven dus met een mestoverschot zitten. Om hieraan te verhelpen moet de Vlaamse regering dringend uitzonderingen toestaan op de bepalingen van artikel 17, § 1 van het mestdecreet dat de verbodsbepalingen bevat met betrekking tot het opbrengen van dierlijke mest op cultuurgrond.

De door dit amendement toegevoegde uitzonderingsmaatregel zal ook gelden voor gelijkaardige situaties in de toekomst.

Deze bepaling heeft geen financiële gevolgen.

De minister zegt dat hij met dit amendement kan instemmen. Hiermee krijgt de minister de decretale mogelijkheid om op deze situatie ontstaan door de varkenspest in te spelen. Het programmadecreet geeft hier een mogelijkheid om de nodige wijziging aan het mestdecreet aan te brengen. Hiermee kan ook de regio worden beschermd vanuit het standpunt van de volksgezondheid bekeken.

Dit amendement en daarmee het nieuwe artikel 58bis wordt aangenomen met 11 stemmen voor bij 1 onthouding.

IV. EINDSTEMMING

Het volledige hoofdstuk VII – Leefmilieu van het ontwerp van decreet wordt ten slotte aangenomen met 11 stemmen voor en 1 tegen.

De verslaggever,

P. DESMET

De voorzitter,

M. CAPOEN